

МІЖРЕГІОНАЛЬНА
АКАДЕМІЯ УПРАВЛІННЯ ПЕРСОНАЛОМ

ПРОБЛЕМИ МОДЕРНІЗАЦІЇ УКРАЇНИ

Випуск 1

Матеріали

*Всеукраїнської науково-практичної конференції
“Модернізація України: проблеми та технології успішності
(питання економіки, права, соціології, освіти і культури)”
м. Київ, МАУП, 12 листопада 2015 р.*

Київ
ДП “Видавничий дім “Персонал”
2015

*Схвалено Вченою радою Міжрегіональної Академії управління персоналом
(протокол № 8 від 30.09.15)*

Редакційна колегія:

*А. М. Подоляка (голова), д-р юрид. наук, проф.;
М. Ф. Головатий (заступник голови), д-р політ. наук, проф.;
А. А. Ігнатченко (відповідальний редактор), канд. техн. наук;
О. В. Баєва, д-р біол. наук, проф.;
І. П. Бідзюра, д-р політ. наук, проф.;
В. М. Воронін, д-р іст. наук;
В. Б. Захожай, д-р екон. наук, проф.;
В. І. Литвиненко, канд. юрид. наук., доц.;
В. В. Рябцев, канд. техн. наук; доц.;
Д. Г. Юник, д-р пед. наук, проф.*

*Матеріали подано в авторській редакції.
Відповідальність за зміст та орфографію матеріалів несуть автори.*

Проблеми модернізації України : [зб. наук. пр.] / МАУП. — К.: ДП
“Видавничий дім “Персонал”, 2008 —

С76 Вип. 1: Матеріали Всеукр. наук.-практ. конф. “Модернізація України:
проблеми та технології успішності (питання економіки, права, соціології,
освіти і культури)”, 12 листопада 2015 р. / редкол.: А. М. Подоляка (голо-
ва) [та ін.]. — 2015. — 486 с. : іл. — Бібліогр. у кінці ст.

У пропонованому збірнику подано тези учасників науково-практичних
конференцій з проблематики широкого кола аспектів процесу системної модерніза-
ції України.

Для науковців, громадсько-політичних діячів, студентів, а також усіх, хто
цікавиться розвитком Української держави і світовим досвідом проведення модер-
нізаційних процесів.

ББК 63.3(4УКР)я43+67.9(4УКР)301я43

Гончаренко Є. Ю.	
Семантико-стилістичні особливості перекладу політичних текстів.....	294
Григор'єва М. І.	
Інноваційні методи навчання як інструмент якісної освіти	297
Дереновський Р. М., Заболотна О. В.	
Тактика призначення судової експертизи в кримінальному процесі (проблематика призначення криміналістичної експертизи)	301
Живцов В. О.	
Стимулювання зовнішньоекономічної діяльності в Україні: основні напрями, принципи та методи.....	309
Кобржицький В. В.	
Спеціальна освіта — найважливіший чинник підготовки менеджерів туристичної галузі	314
Кобржицький В. В., Король Ю. М.	
Особливості підготовки майбутніх менеджерів туризму в західнослов'янських країнах	318
Корінчевська І. А.	
Проблеми державно-управлінських реформ в галузі охорони здоров'я України	324
Левченко М. О.	
Моделювання процесів розвитку підприємств туристичної сфери в Україні	327
Медвідь А. М., Чорна М. Ф., Чорний Е. В.	
“Повість минулих літ” Нестора-Літописця про ідею державності.....	333
Міхатуліна О. М.	
Порівняльне господарське законодавство та шляхи його застосування в господарському праві України.....	338
Муравйова І. М.	
Самооцінка готовності до професійної діяльності менеджера з персоналу.....	342
Тишик І. С.	
Соціальне партнерство магістрів спеціальності “Історія ” з суспільними організаціями національних меншин як одна з умов формування професійної готовності майбутнього викладача історії.....	346
Гринько А. А.	
Офшорні компанії як економічна доцільність ведення господарської діяльності в сучасних умовах.....	349
Зінченко О. В.	
Господарські договори, що впливають на стимулювання укладання фінансових угод в умовах інноваційного розвитку та підвищення економічної самостійності України	353
Шашкова-Журавель І. О.	
Участь України в системі міжнародно-правових норм щодо забезпечення гідної винагороди за працю	357
Швець Н. Г.	
Методичні підходи до перекваліфікації незайнятого населення.....	360

ПРОБЛЕМИ ДЕРЖАВНО-УПРАВЛІНСЬКИХ РЕФОРМ В ГАЛУЗІ ОХОРОНИ ЗДОРОВ'Я УКРАЇНИ

Найгострішою соціальною проблемою в Україні є незадовільний стан здоров'я населення. Процеси, пов'язані з трансформацією суспільства у 90-х роках, супроводжувались гострою і затяжною соціально-економічною кризою, наслідки якої не могли не позначитися на здоров'ї громадян.

Охорону здоров'я слід розглядати як "суспільну функціональну систему, повний комплекс державних, колективно-групових та особистих заходів, спрямованих на захист життя, здоров'я кожної людини і всього населення", який включає "всі елементи навколишнього та соціального середовища, в тому числі й системи безпосереднього життєзабезпечення, а також спосіб та умови життя населення, рівень його освіти та культури — все те, що сприяє захисту життя і здоров'я, максимальному продовженню активного творчого життя людини" [3]. За такого підходу до системи охорони здоров'я результатом функціонування всього медичного комплексу з демографічної точки зору розглядається сукупність показників, які відбивають рівень захворюваності та смертності. Ось чому формування та функціонування сучасної системи охорони здоров'я здійснюється на основі оцінки пріоритетів, які відображають саме демографічні аспекти і структуру захворюваності населення.

У цілому погіршення стану здоров'я населення призводить до об'єктивного зростання потреб у медичній допомозі, які існуюча система охорони здоров'я задовольнити не в змозі [1]. Основними причинами такого стану є:

- неефективна державна політика щодо популяризації здорового способу життя, відсутність механізму морального та матеріального стимулювання громадян до його дотримання;
- орієнтованість системи охорони здоров'я на лікування хвороби, а не на профілактику здоров'я, причому на всіх управлінських рівнях існує недооцінка значущості профілактичних заходів;
- недостатність державних витрат на охорону здоров'я, які складають близько 3 % від ВВП (за оцінкою Всесвітньої організації охорони здоров'я, неможливо очікувати ефективної роботи галузі при частці ВВП, меншій за 5 %);
- нераціональне використання коштів, які виділяються на фінансування галузі. За оцінками експертів, фінансування забезпечує лише 40 % від

потреби, але навіть ці кошти часто використовуються без врахування принципу “вартість — ефективність”. Запроваджений в останні роки програмно-цільовий підхід до формування бюджету та централізація коштів на закупівлю високовартісного обладнання та життєво необхідних лікарських засобів і виробів медичного призначення значно покращили стан справ, але радикально проблема недофінансування не вирішена. Нестача державних коштів веде до заміни безоплатної медичної допомоги платною, зростає частка власних витрат населення на лікування, в основному через неофіційні платежі;

- розподіл коштів між медичними закладами здійснюється за застарілими підходами, залежно від ресурсних показників (числа ліжок, кількості штатних посад, потужності поліклінік і т. п.), що зумовлює екстенсивний розвиток медичних закладів;
- у структурі фінансування медичних закладів, що знаходяться у державній або комунальній власності, лише близько 20 % коштів спрямовуються безпосередньо на лікувальний процес (забезпечення медикаментами, лікувальним харчуванням, медобладнанням тощо);
- державні та комунальні медичні заклади продовжують залишатися у статусі бюджетних установ із вкрай обмеженими правами і стимулами щодо прийняття управлінських і фінансових рішень;
- має місце нераціональна організація системи надання медичної допомоги, диспропорція її первинного, вторинного і третинного рівнів;
- відсутній механізм впливу громадськості на вироблення і прийняття управлінських рішень в галузі охорони здоров'я;
- розподіл бюджетних коштів на охорону здоров'я між територіями здійснюється за подушним принципом, проте фінансовий норматив бюджетної забезпеченості формується без будь-якого зв'язку з гарантіями держави стосовно надання безоплатної медичної допомоги.

Охорона здоров'я — це сфера публічної і приватної діяльності держави, громадськості і окремих громадян, в якій відбувається забезпечення прав людини на життя і здоров'я, як прав, що задовольняють фізичне існування людини [2]. Саме на засадах цієї позиції ґрунтуються норми чинного міжнародного та українського законодавства, зокрема Конституції України, низки окремих законодавчих актів, що регулюють відносини у сфері охорони здоров'я, державних і галузевих програм охорони здоров'я, положень програм більшості українських політичних партій і громадських організацій.

На сучасному етапі правотворчої діяльності України особлива увага повинна приділятися удосконаленню наявної законодавчої бази так, щоб вона забезпечила революційний перехід до нових форм і методів здійснення державної політики в сфері охорони здоров'я з урахуванням необхідності широкої інтеграції країни у міжнародну діяльність з питань охорони здоров'я та прав людини відповідно до вимог Ради Європи.

Література

1. Білінська М., Рингач Н. Державне управління забезпеченням національної безпеки та чинники громадського здоров'я // Теорія та практика держ. упр.: Зб. наук. пр. — Х.: Вид-во ХарРІ НАДУ “Магістр”, 2008. — Вип. 1 (20). — С. 417–425.
2. Жилка Н. Я. Аналітичний огляд законодавчого забезпечення охорони репродуктивного здоров'я в Україні / Н. Я. Жилка. — К.: Вид-во Раєвського, 2005. — 96 с.
3. За даними Всесвітньої організації охорони здоров'я [Електронний ресурс]. — Режим доступу: <http://www.who.in/>